

TTAKUN (H)ERRENKA

Madrildik zerura

Ni hiltzaile izanik, narratzaileak, Beñat, ez dit biktima aukeratzeko ere utzi, bere burua jarri du halakotzat, fikziotik nire pazientzia gehiegi tenkatuz; ez du hiltzaile onen lana errespetatzen. Total, amaiera jakiteak ez du garrantzirik; irakurlearentzat izango da, hiltzaileari lana dezente gogortzen baitzaio.

DANI BLANCO

Ixne Apaolaza

Padrón

Sarasola

Gaztediaren Munduko Jardunaldietarako Espainia guztitik iritsitako pausoei begira saiatu nintzen lasaitzen eta hiltzeko beste norbait topatzen, Alcalá kalea zeharkatzen zuen prozesioari adi, inguratzen ninduen zirriparrak ahaztu nahian, hiriarri Gran Prix itxura ematen zion zirriparra kantalarri bat, hamasei, hamazazpi urtekoa, izerditua. “¡Benedicto, equis, uve, palito!” niri kirioak dezente txikituz, Beñaten kontra hori. (Biktima bera izatea erabaki bazuen, eta nik obeditu diot narrazioa korapilatzearen errudun ez izateko, galdetuko diozue zuen buruari ea Beñat bizirik ote zegoen aurreko testua idatzi zuenean; bai, bazegoen, eta udan zehar txiringito hau itxi behar izan badugu, Patrick Swayzek hartarako bidea oso egunik utzi bazuen ere, gizonak ARGIAko erredakzioarekin kontaktuan jartzen ia hilabete pasa delako izan da).

Errespetu falta bat baino gehiago zen. Detektibeari argiki nire kontra diren gauzak onartu dizkio, diskreziorako aukera gutxi uzten didan eta duela aste batzuk buruan hazi zaidan Amyren (Goian bego) estiloko motots hau kasu. Eta detektibe jauna, nahikoa atzeraturik ikusten zaitut ikerketan, harrizten nauen zerbait, narratzailea, berarentzat lan egitea ohore bat izango zela esan nion narratzaile bera, *canalla* moztorra ez oso sinesgarria asmatu badu ere (nork sinesten du Hamaikabati bozkatu diola?), detektibearen alde jarri baita hasiera-hasieratik, lehen orrialdean nire deskri-

bapena eta krimenaren nondik norakoak emanez.

Detektibe jauna, zure *sekreta*, ohi dutenez, gaizki moztortuaz libratu garenez, esango dizut Beñat Bartzelonan hiltzen ari zela, Aita Santuaren mezara arima hutsez etortzeko moduko orduan, eta krimenaren lekura itzulzea hanka-sartzea izaten

denez, fikzioan gaizkile askok egiten duen zerbait, ni El Pradora, José de Riberaren gaztaroko koardoen artera joan nintzen, fetxa horietan ikusgai, eta tikea dut, eta krimenaren erretratuak memorian.

Beste pista/koartada bat. Chestertonek eliza katolikoa miresten zuela idatzi bazuen, besteak beste, barkamenerako eraikuntza handi bat delako, Madrilen zorutzen lebilke aitorlekuz gainezka zegoen Retiroan, eta metroak bete zituzten gazte haiekin, langileok gure lekua utzi eta zutik begiratzeko genien txartelak ere ordaindu genizkien turista nerabe haiei, bekatuak aurrez barkaturik, baina bekatu oraindik, dakizkienaren abiatu nahi kontstantez: oso merke kendu zidan gainetik apaiz onberak Beñat hiltzearen bekatua, burutzen ez dakidan errezoren bat.

Ezingo nauzu kartzelaratu, koartada zerutiarrak ditut.

Beñat, azken oharpen bat zerutik (ez zenuten pentsatuko infernua zegoenik!), detektibeari pistak ematen jarraitzeko asmoa bazenu, edo Hamaikabatekin berriro sarkastiko jartzekoa: Rouco Varela-ekin kontaktua egin dut, hurrengo Aita Santua izan liteke bere ahotsaren botere hipnotikoa baloratzen ikasten dutenean –Jainkoarekin kontaktu zuzena frogatu zuena–. Bi astez, abortatu zuten emakume damutuei barkamena emateko bere desioa jakinarazi zigun Roucok –Chesterton poztuko lukeena–.

Nik ez nuke hil eta gero Roucoren kontaktuek imajina dezaketenen infernuri bizi nahi, ezta berriro zerurik ere. ■

Beñat, azken oharpen bat zerutik, detektibeari pistak ematen jarraitzeko asmoa bazenu, edo Hamaikabatekin berriro sarkastiko jartzekoa: Rouco Varela-ekin kontaktua egin dut, hurrengo Aita Santua izan liteke bere ahotsaren botere hipnotikoa baloratzen ikasten dutenean